

25. Čaj o páté

Vykřikl jsem, upustil bílý jogurt, zakryl si genitálie a zacouval zpátky do pokoje.

„Někdo tam je! Vstávej! Někdo tam je!“

„Čože?“ Olga se posadila na posteli a nahmatala lampičku.

„V chodbičce! U ledničky se... tam u ledničky... válí se tam tělo!“ byl jsem nahý a rozrušeně přeskakoval z nohy na nohu.

„Čie telo?“ zamžourala Olga rozespale, nazula si pantofle a jakoby nezúčastněně zamířila ke dveřím.

„Počkej!“ zarazil jsem ji. „Ty tam jdeš jen tak?“

„Akože len tak? Ja mám pyžamo. To ty tu pobehuješ ako dezorientovaný striptér,“ zavrtěla pobaveně hlavou.

„Tohle nemyslím. Kde je tělo, tam je i... pachatel! Nemůžeme tam jít s holýma rukama!“ Rozhlédl jsem se. „Nemáš tady aspoň hřeben?“

„Načo hrebeň?“ nadzdvihla nechápavě obočí.

„Na kurzu sebeobranu nás učili, že když prudce přejedeš hřebenem po kořeni nosu útočníka, jeho tkáň a chrupavky všude lítaj a... bolest ho úplně paralyzuje,“ nasadil jsem samolibý obličej akčního hrdiny, jemuž se právě podařilo sestrojít časovanou bombu ze šumáku a půlky pesaru.

„Hrebeň,“ zopakovala. „A potom mu vypichnete oči riasenkou a ubijeme ho fénom. Poď, prosím ťa,“ chytila mi zápěstí, ale ještě než vzala za kliku, stihl jsem si navléct kraťasy a vyzbrojit se Vlastiným peodorantem.

Pootevřeli jsme dveře a opatrně nakoukli do chodbičky. Olga rozsvítila a já viděl, že to, o co jsem zavadil, byla zhruba pětadvacetiletá dívčina rozvalená na podlaze.

Olga si k ní hned klekla: „Nie je ti nič?“

Dívka zvedla levačku na znamení, že je v pohodě, a něco nesrozumitelného zamumlala. V pravé ruce svírala prázdnou láhev od peach vodky. Byla celá v černém, ale od pasu dolů potřísněná bílými skvrnami.

„Čo si jej to tu preboha robil?“ vrhla na mě Olga znepokojený kukuč. „Nemôžeš sa trochu kontrolovať? Nahého ťa asi nebudem púšťať medzi ľuďi.“

„Ha ha, legrace,“ ušklíbl jsem se. „To je jogurt. Upustil jsem ho, když jsem se leknul.“

Dívka znovu začala máchat nad hlavou levou rukou, abychom o ni neměli strach. Byla úplně namol.

„A kdo to vůbec je? Vždyť sotva sedí!“ Sebral jsem hadr zpoza odpadkového koše a jal se vytírat z linolea cákance bifidogenní mikroflóry.

„To je naša nová spolubývajúca. Nebýva s nami ani týždeň. Prehodila som s ňou sotva pár viet. Vždy prišla neskoro v noci a bola opitá, ale myslela som, že cez víkend pôjde domov. Dokonca som aj zabudla, ako sa volá,“ pokrčila Olga rameny.

„Myslím, že v tomhle stavu si to nebude brát osobně, protože sama tápe,“ uklidnil jsem ji.

„Počuj, Vojta,“ podívala se na mě Olga ustaraně, „ona ale naozaj nevyzerá dobre.“ A byla to pravda. Holčina civěla tupě před sebe jako divačka čtyřhodinového přímého přenosu z utkání v curlingu, která navíc mění odstíny tváře podle barev aktuálních kotoučů. „Možno by sme mali zavolať jej rodičom.“

„Ale jsou čtyři ráno,“ poklepal jsem na digitální budík.

„Ja viem. Ale toto nebudeme riskovať. Čo keď ju uložíme do postele, a ona sa nám potom v spánku zadusí zvratkami? Čo ak má nejaké zdravotné komplikácie, o ktorých nevieme?“ Olga vytáhla z náprsní kapsy notoriččiny bundy mobilní telefon. „Zavolaj k nej“

domov. Prídu si po ňu alebo... nám aspoň povedia čo robiť. Tak to bude najlepšie.“ Podala mi aparát a sama šla postaviť na čaj.

Mobil patril k najnovjším modelům. K takovým, které se mi ještě nedostaly do rukou. Byl to ten typ, který hraje, mluví, fotí a u něhož se bojíte stisknout tlačítko z obavy, že budete teleportováni. Otevřel jsem krytku a přístroj mě přivítal vtíravou jásavou melodií a infantilní animací jakéhosi veselého hraboše. Namátkou jsem zabořil palec do kláves v naději, že se nějak dostanu do seznamu, ale místo toho jsem spustil zbrusu nový nápěv a další příhodu extrovertního sysla. Proboha. Čím víc jde technika komunikace dopředu, tím víc s sebou vláčí podobných pitominek. Kdyby tyhle hovadiny někdo tenkrát přidával do kouřových signálů, dávno by ho skalpovali a zabavili mu sirky.

„Prosím tě... eaa... ty,“ dřepel jsem si zoufale k dívčině, když má averze vůči syslovi nebezpečně kulminovala, „jaké je číslo k vám domů?“

Škubla hlavou a buď odpověděla: „Dva,“ nebo si jen krkla. To si dodnes nejsem jistý. A vlastně to bylo jedno, protože na displeji se objevil nápis DOMŮ a mobil, aktivovaný zřejmě mým hlasem, začal vytáčet kýžené číslo. Že mě to nenapadlo, hlasové ovládání! Klikla, že jsem neklel, to už bych volal někam do hampejzu.

„Prosím?“ ozval se na druhém konci podrážděný ženský hlas. Oľga se zatím vrátila z kuchyňky s podnosem se třemi šálky čaje.

„No, dobrý večer, matko,“ odkašlal jsem si, „zrovna tu přede mnou na podlaze leží vaše dcera a je úplně zřízená. Tak se chci se zeptat, jestli nemá nějaké zdravotní... haló? Haló?“ Na displeji zablikal rudý piktogram ve tvaru baterie a mávající sysel. A pak už nic. Mobil zhasnul.

„Ty jo, došla baterka normálně,“ konstatoval jsem s lehce přihlouplým úsměvem, který však zmizel hned, jak jsem si všiml Oľgina tetanového pohledu a zaslechl její spánky pulzovat.

„Ty si povedal o pol piatej ráno jej mame, že jej dcera leží pred tebou na podlahe,“ vyslabikovala celé souvětí, aniž by jedinkrát mrkla. „Nič viac?“

Nastalo štiplavé ticho. Jen tác v Oľginých rukou se mírně roztřásl a na hladinách tří šálek se roztančily zlověstné kruhy.

„A k tomu takým úchylným hlasom!“

„Úchylným? To byla moje polooficiální intonace!“ ohradil jsem se. „Chtěl jsem působit důvěryhodně!“

„Pôsobil si,“ přitakala ostentativně. „Ako Hannibal Lecter!“ Čaj z pravého hrnečku vyšplouchl přes okraj.

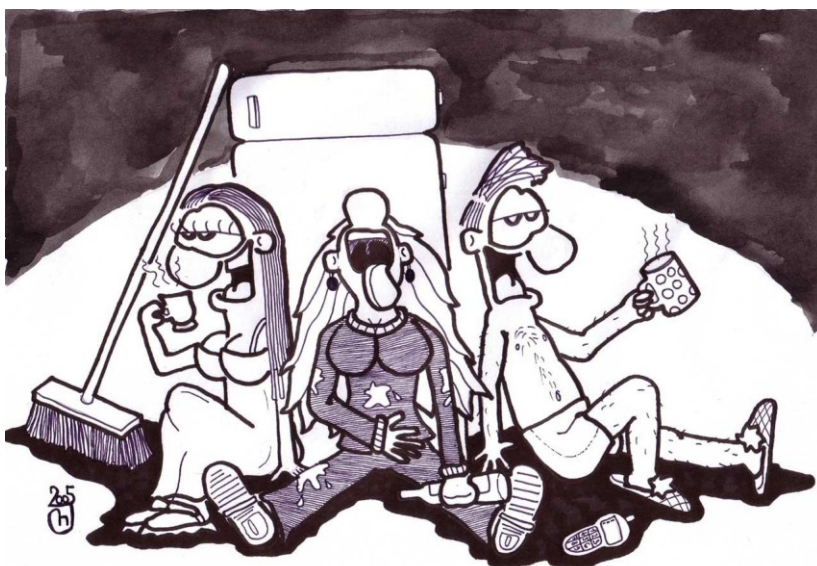
„Opa... opatrně s tím tácem, jahůdko,“ udělal jsem krok vzad, „teď jsem tady vytíral.“

„A o chvíli budeš zametat,“ zasměchovala, „až chlap v kukle vyrazí pažbou okenní tabuľu.“ Odložila tác na zem, klekla si a pustila se do prohrabávání dívčiny krosny.

„Snad nemyslíš, že bude máma hned volat záchovku...“ Zběžně jsem si v hlavě zrekapituloval poslední dvě minuty... „Nebo... Do pytle! Co... co budeme dělat?“

„Nabíjačku tu nemá. Takže nič,“ zamyslela se, „viac čaju.“

Holčina začala chrápat. Kapitulovali jsme. Namísto panického pobíhání po místnosti jsme si s Oľgou raději dřepeli na zem,

sesedli se kolem trojice hrníčků a jakoby vytrženi z kontextu mlčky popíjeli. Je to zvláštní a moc osvěžující pocit, na moment si sednout a vymanit se z toku událostí.

Asi za tři čtvrtě hodiny, kdy už jsme zase pro změnu začínali usínat my, děvče procitlo, natáhlo se po svém vychladlém šálku, usrklo, polklo, a aniž by zdvihlo zrak, tiše promluvílo: „Podvedl mě. Měla jsem ho ráda a... našla jsem ho se svojí spolubydlící,“ zarazila se a škytla, „a proto jsem se odstěhovala sem. O patro níž.“

Bylo to tu. Nekomunikující, krkající, jogurtem ohozená alkoholička zahájila střízlivění a první artikulovanější větou se změnila ve zhrzenou milenkou s tesklivým lidským příběhem.

„Věříte, že člověk je jen půlka a hledá tu druhou?“ popotáhla nosem, „Honzík byl moje druhá půlka.“

Díval jsem se jí do tváře. Její oči byly vlhké, rty se třásly a mně bylo jasné, že Honzík by si zasloužil nakopat do obou půlek.

Vytáhla z kapsy pasovou fotku týpka s prázdným výrazem a legračním kořenem nosu. Podala mi ji. Z druhé strany bylo napsáno hůlkovým písmem MILUJU TĚ, HONZA.

„Na tohle já nevěřím,“ přiznal jsem. „Jdeš na výstavu dekorativních kalíšků na vejce a zamiluješ se tam. Nejdeš na výstavu a zamiluješ se na demonstraci neonacistů. Láska je náhoda,“ zamyslel jsem se, „je to jako slepec v pizzerii, který...“

„Zapamätaj si tú myšlienku, áno?“ položila mi Oľga ruku přes ústa a otočila se k nešťastníci: „Teraz... spomenula by si si prosím ťa na číslo tvojej mamy?“

Dívka si promnula levé oko: „Z hlavy asi těžko. Proč?“

„Potrebujeme, aby si jej zavolala, že sa ti nechystá zjesť mozog sadistický psychopat s náhubkom,“ s těmi slovy se na kratičký jízlivý okamžik podívala na mě. „Je celkom možné, že tvoja mamka sa už niekoľko desiatok dlhých minút topí v podobných hypotézach, a my...“

Ozvalo se zaklepání na dveře. Ustrnuli jsme a vyměnili si několik vyplašených pohledů.

Druhé zaklepání. Druhá série kukučů.

„Já tam nejdu. Mám fobii z jednotek rychlého nasazení,“ zašeptal jsem. „Navíc tady ani nebydlím. Jsem první, na koho budou střílet.“

„Pokiaľ nasadiš polooficiálnu intonáciu, tak určite,“ hodnotila to Oľga.

„Ani já,“ špitla dívčina, „já jsem opilá,“ demonstrativně se zakolébala a pro jistotu zdvihla nad hlavu láhev od vodky.

Oľga obrátila oči v sloup, vstala, došla ke dveřím a otevřela je.

„Dobré ráno.“

„Dobré,“ zazněla z chodby odměřená odpověď a přes práh nakoukla pletací jehlice následovaná křiklavě fialovou mikinou XXL. Byla to vrátná. Vkutálela se dovnitř a rozhlédla se po buňce: „Je tu někde Gizela Juříková?“

Gizela Juříková schovala jednu ruku s láhví za zády a druhou se přihlásila: „Tady!“

„To jste vy?“ ubezpečila se kolejbába. „Vaši matku vyděsil nějaký poťouchlý telefonát. Bojí se o vás a volá vám na vrátnici. Máte se jí okamžitě ozvat...“ najednou se zarazila a vytrčila paži směrem ke mně: „Vy jste muž!“

Trochu mě to zaskočilo. Byl to jistě fakt, ale pokud vás někdo takhle bez okolků pohlavně identifikuje, zjistíte, že nevíte, jak reagovat. Zmohl jsem se na: „Ano.“

„Tohle je dívčí pokoj!“ vykřikla vrátná a její sterilní projev se plynule přehoupal v hysterický výstup. „Návštěvy jsou povolené do desíti hodin! Tohle je hrubé porušení kolejního řádu!“

„Však já...“ zmocnila se mě přiměřená panika, „taky nejsem návštěva. Jsem...“ začal jsem smrkat, abych získal čas, „přišel jsem s... pff... spravit... radiátor! Upadnul mu... tady tenhle... šp... runclík.“

Ach Bože. Zabořil jsem hlavu zoufale do dlaní. Já jsem vůl. Šprunclík. Typický instalatérský termín.

„A kde máte triko? Jak se jmenujete?“ žena nasadila grimasu workoholického inkvizitora, který se právě vrátil z dovolené, a vylovila z mikiny propisku a obávaný, tolika legendami opředený trestný bloček.

„To ja som ho sem pozva...“ chystala se Oľga vzít vinu na sebe, když najednou Gizela vyhrkla: „Honza Roztočil!“

Oba jsme nevěřičně a téměř synchronizovaně otočili hlavu jejím směrem.

„Je to Roztočil!“ zopakovala. „A obtěžuje nás tu po nocích opakovaně!“ spílala mi rozzechvělým ukazovákem tak blízko před obličejem, že jsem se bál, že mi vydlobne oko.

„Je to pravda?“ procedila vrátná přísně mezi zubními můstky.

Obě děvčata začala o překot přikyvovat.

Ozvalo se cvaknutí propisovací tužky a žena se ke mně naklonila se zvráceným úsměvem, který jsem do té doby znal jen z teleshoppingu: „Co mi k tomu řeknete, Jene?“

„Nic,“ zavrtěl jsem hlavou, „je to tak. Mají pravdu,“ zahájil jsem svou kající prezentaci. „Šprunclík byla jen další z mých rafinovaných lží. Chodím po nocích za děvčaty s nemravnými návrhy. Jsem chlípný, a dokud tu budu bydlet, budu to dělat dál,“ zvolal jsem a vzdorovitě zahrozil pěstí ke stropu, „jako že se jmenuju Roz... eaa... Rozkro... toko...?“

„Roztočil Jan, Družstevní 710, Chlumec nad Cidlinou. Kolejný pokoj 206, blok B,“ doplnila mě Gizela.

„To zařídíme, pane Roztočile, nemějte strach,“ ujistila mě vrátná, „tahle ubytovna nebude žádné doupě neřestí. Jednoduše tu budou bydlet jen ti, kteří myslí především na studium,“ fatalisticky zaklapla blok a spolu s Oľginou spolubydlící odešly do vrátnice po telefonu uklidnit vystrašenou mamínu. Gizela, která se pořád lehce motala, se na nás, ještě než zmizela v chodbě, zlehka usmála a mrkla.

„Ty bláho,“ vydechl jsem, „to byl večer, co? Příště se bez toho jogurtu snad radši obejdu,“ podrbal jsem se zmateně na zátylku. „Ale... chtěl jsem říct, že láska je jako nevidomý v pizzerii, protože...“

Oľga mi zničehonic položila ukazováček na rty: „Ššš... zopakuj mi ešte tú pasáž o tom, ako si žiadostivý a necudný,“ pohladila mě po tváři a začala mi stahovat bermudy.

„...počkej, chápeš tu metaforu, jo? Protože když jsi slepá a kupuješ pizzu, tak třeba ančovičky...“

Zatlačila mě do koupelny a zamkla dveře...